

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 40/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. Ing. P. K., T., ktorou namietala porušenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 R/5/2011 z 12. septembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2011 doručená sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 R/5/2011 z 12. septembra 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh k nej pripojených vyplýva, že na návrh veriteľa sťažovateľky (ako dlžníka) okresný súd uznesením sp. zn. 2 K/23/2011 z 20. mája 2011 vyhlásil na majetok sťažovateľky konkurzné konanie, ktoré neskôr uznesením sp. zn. 2 K/23/2011 z 20. júna 2011 prerušil.

Okresný súd uznesením sp. zn. 2 R/5/2011 zo 4. augusta 2011 začal reštrukturalizačné konanie proti sťažovateľke a uznesením sp. zn. 2 R/5/2011 z 12. septembra 2011 povolil reštrukturalizáciu sťažovateľky.

Sťažovateľka namietala, že:

«... Porušovateľ neskúmal otázku oprávnenosti konateľa Ing. R. B. konať za Dlžníka, z podaného návrhu na prerušenie konania ako i priloženej dohody o vypracovaní reštrukturalizačného posudku vyplýva, že návrh ako i dohodu podpísal len jeden z konateľov (aj to len putatívny konateľ), a preto takýto spôsob konania nie je spôsobilý vyvolať účinky právneho úkonu Dlžníka, keďže vôľu Dlžníka by obligatórne mali prejavovať vždy najmenej dvaja konatelia (v skutočnosti však len JUDr. Mag. M. H.).

Porušovateľ preto podľa právneho názoru Sťažovateľa nemal konkurzné konanie prerušiť a následne (po podaní návrhu na povolenie reštrukturalizácie) rozhodnúť o začatí reštrukturalizačného konania, ale návrh na povolenie reštrukturalizácie odmietnuť (§ 113 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“). Nakoľko Porušovateľ už o začatí reštrukturalizačného konania rozhodol, nemal reštrukturalizáciu Dlžníka povoliť z dôvodu, že neboli splnené predpoklady, aby súd povolil reštrukturalizáciu. Porušovateľ mal reštrukturalizačné konanie v rovnakej lehote uznesením zastaviť. Týmto nezákonným rozhodnutím tak Porušovateľ súčasne porušil právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy, subsidiárne právo Sťažovateľa... vlastníť majetok.

Vzhľadom na existenciu daného stavu má Sťažovateľ za to, že Porušovateľ nebol oprávnený začať reštrukturalizačné konania, ale bol povinný riešiť otázku týkajúcu sa oprávnenosti podania návrhu na povolenie reštrukturalizácie ako otázku predbežnú (prejudiciálnu)...

Porušovateľ nesprávnou aplikáciou príslušnej právnej normy rozhodol v právnej veci Sťažovateľa nezákonne, pričom takéto rozhodnutie bolo spôsobilé porušiť ústavné práva sťažovateľa špecifikované vyššie.»

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uznesením okresného súdu sp. zn. 2 R/5/2011 z 12. septembra 2011 bol porušený čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, aby uvedené rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 261,82 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje v tomto smere na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 2 R/5/2011 z 12. septembra 2011, ktorým povolil reštrukturalizáciu sťažovateľky.

Rozhodnutiu o povolení reštrukturalizácie predchádzalo uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 R/5/2011 zo 4. augusta 2011, ktorým začal reštrukturalizačné konanie proti sťažovateľke. Uznesenie o začatí reštrukturalizačného konania sťažovateľka napadla sťažnosťou podanou ústavnému súdu 27. septembra 2011, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 547/2011-13 z 8. decembra 2011 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka svoju argumentáciu v oboch prípadoch založila na tom, že návrh na vyhlásenie reštrukturalizačného konania proti sťažovateľke nepodali na to oprávnené osoby, a teda neboli splnené zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov požadované podmienky na začatie reštrukturalizačného konania, resp. na povolenie reštrukturalizácie sťažovateľky, ale okresný súd mal pokračovať v konkurznom konaní.

Ústavný súd už v uznesení č. k. II. ÚS 547/2011-13 z 8. decembra 2011 (na ktoré v pobrobnostiach odkazuje) vyvrátil tvrdenia sťažovateľky, keď konštatoval, že návrh na vyhlásenie reštrukturalizačného konania proti sťažovateľke podali osoby, ktoré boli v zmysle zápisu v obchodnom registri v tom čase oprávnené v mene a za sťažovateľku konať ako jej konatelia, pričom v súlade so zápisom v obchodnom registri obaja konatelia tento návrh aj podpísali, takže v tomto smere sa konštatovania sťažovateľky javia ako nepravdivé a zjavne neopodstatnené. Ústavný súd zároveň uviedol, že pre rozhodovanie okresného súdu boli smerodajné údaje, ktoré vyplývali z v rozhodnom čase aktuálneho výpisu z obchodného registra, o pravdivosti ktorých nemal dôvod pochybovať, keďže ide o verejnú listinu.

Preskúmaním danej veci ústavný súd dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 R/5/2011 z 12. septembra 2011 nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a že (ani) v danom prípade nemohlo objektívne dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu rozhodnúť o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uvedených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2012